

Miela Vita, nerimastingai ištapei save visa, ištapei iki paskutinio...

Atkelta iš 4 p.

Neprisirišu prie vieno stilėlio, mano kūryboje galima rasti ir piešukais „nukrapštystę“ piešinių, ir ekspresyvios akvarelės, ir abstrakčių tapybos darbų bei piešinių, kuriuose priimtyvumas persipina su eksprezionizmu...

Daugmaž turiu spalvinę nuojaudą. Džiazuoju spalvomis. Tačiau galutinis rezultatas kartais būna blogesnis arba geresnis, negu aš tikiuosi, nes ši stilistiką turi ir labai stiprū improvizacijų pagrindą.

Pradedant tapyti spalvos pačios veržiasi, gal iš gamtos, gal iš kažkur ateina, išsilieja žali arba mėlyni, ryškaus raudonio ar violetinių koloritai, paplūsta geltona spalva...

Mégstu keistis. O pastaruoju metu pamégau eksperimentuoti koliažo technika. Tapydama ciklą „Linkuvos barokas ir kitos grožybės“ vėl atsitolinau nuo iprasto savo stiliaus, koliažiniuose darbuose tapyba derinama su fotografijos elementais, dažu persiliejimas tarsi sieja praeitį su dabartimi. Samoningu tąpiau neišbaigtai, nes būtų labai neskaituoti išbaigta nuotrauka ir tobulai iškrapštystas piešinys. Nefotografiškai tąpiau, kad surukčiau intrigą, paskatinčiau pamatyti savomis akimis. Tarsi paslapties sydu pridengiau, emocijų raiz-

giniais užkodavau. Ne vienas žiūrovas klausė, kodėl tiek juodos spalvos, ar liūdnus praeities šešelius slepiu. Palieku erdvę žiūrovo emocinėms interpretacijoms. Barokinės bažnyčios istorija, medinė miestelio architektūra alsuoją nejmintomis paslaptimis. Linkuvos vienuolynas, bažnyčia, gatvelės – niekur tokios jaukios vietas nemaciau. Keistas jausmas tarsi sklando ore. Išlokojau būdo tai perteikti...

Tas stilus keitimas kažkelintas prasidėjo dar vasarą – „Montmartre“. Taip smagu pasirodė žaisti akriilo spalvomis. Saulėje smagiai džiūsta. Galutinis rezultatas – apakina. Kartą atėjusi į dirbtuvės pamačiau, kad brangūs akriilo dažai stingsta į akmens

ne veltui dirbau. Štai ir atsirado „Vita kitaip“. Taip, nušokau nuo medžio, nuo peizažo. Abstrakcija yra kaip muzika. Susilieja jause-nos, spalvos...

Sako, mano darbai saviti, atpažystomi, nors negaliu nuolat viena tema, vienu stiliumi dirbti. Išskai naujiesnio kelio, bandai, keitiesi. Viskas aplinkui keičiasi. Neduok Dievę, nėra nieko bai-sių dailininkui, kaip tiražuoti save...

Vita apie laisvę

„Manau, mano labai išvargintų bendravimas su tekstu autoriais. Jaučiuosi daug laisviau, kai iliustruoju pagal tautosakinius kūrinius. Žodžiu, kai jaučiuosi neįspareigojusi...“

„Manau, mano labai išvargintų bendravimas su tekstu autoriais. Jaučiuosi daug laisviau, kai iliustruoju pagal tautosakinius kūrinius. Žodžiu, kai jaučiuosi neįspareigojusi...“

gabalą. Nutariau juos išnaudoti, kad neturėčiau nuostolio. Dirbtuvėse buvo šalta, turėjau suktis labai greitai, štai ir „ištaškiu“ visą ciklą pagal V. Kandinskio principus – spalva šaukia spalvą. Kai iškabinome parodoje, kai kas sustoja, sako: „Atsižūrėti negaliu.“ Jei nors vienam žmogui gražu,

Užsakovu būna, bet jei man nepatinka motyvai, aš atsisakau. Iš tikrujų gal ir stebuklas, kad kartais manęs prisiprašo – aš mēgstu laisvę. Šitame pasirinkime esu gurmanė, malonumų mėgėja – darau tai, kas man yra malonus, įdomu. Aš nekreipiu dėmesio į teorijas, į madas, nors pradžioje dar pasivaikydavau tų madelių. Yra kaip yra: man atsibesta tą patį kartoti, nors galbūt aš nuo savęs nepabėgu. Galiu sau suteiki bent tokią prabangą

Asmeninio archyvo nuotr.

V. Zabarauskaitė. Velykos.

– paleisti mintis ir paždykauti, žaisti spalvomis, technikomis, formomis...

Pirma labiau grauždavausi, dabar išsikinu, kad čia optimistė. Gyvenimas parodė, kad akmeninė paverčiu citrina. Tapydama nesikankinu: netaisau, negramau. Geriau paimu naują drobę, nes mēgstu, kad paveikslas būtų gaivus, šviežias, o ne nukankintas. Ir šiaip tapydama pajuntu,

kad jau užtenka – su amžiumi, su tapybine patirtimi ateina tokia nuojaudą...

Kartais pristaiga medžiagą, dažą, džiaugiuosi, jei kas padovanuja. Kai drobės nėra, „ekologiskus“ darbus kuriu – tapau ant išmestų lentočių, dėžučių, kėdių atkalčių ar stalčiukų: ant jų karališkoji pora Žygimantas Augustas su Barbora, šventasis Antanas ar kitos ryškios istorinės asmenybės ...

Bibliotekoje – A. Dilio fotografijų paroda „Šiauliai ir šiauliečiai“

Vakar Šiaulių apskrities Povilo Višinskio viešosios bibliotekos III a. galerijoje atidaryta Antano Dilio fotografijų paroda „Šiauliai ir šiauliečiai“.

Antanas Dilys gimė 1932 m. sausio 1 d. Storiuose, Anykščių rajone. Fotožurnalistas, Lietuvos fotomenininkų sąjungos garbėnys, muziejininkas, filokartininkas, parodą pristato Almantas

Šlivinskas.

1966 m. jkūrė ir vadovavo fotomenininkų klubui, stengdamasis plėtoti Šiaulių regiono fotografijų mėgėjų meninę saviraišką. A. Dilis pastangomis Šiauliuose 1973 m. įkurtas pirmasis tuometėje Tarybų Sajungoje Fotografijos muziejus prie Lietuvos TSR fotografijos meno draugijos. 1976 m., prijungus jį prie „Aušros“ muzie-

jaus, buvo pirmasis jo vadovas. Daugelio mokslinių fotografijos konferencijų, tarptautinių fotografijos parodų rengėjas ir dalyvis: „Gintaro kraštas-2“, „Kolegos“, „Amžininko portretas“ ir kt. Jo saskaitoje ir kelios dešimtys personalinių parodų, kai kurios – „Duona“, „Ugniesėsiai“, „Atgimęs kaimas“, „Mūsų tautodailininkai“, „Kryžių kalnas“ ir kt.

– apkeliavo daugelį šalių miestų.

Šiaulių ugniesių muziejui 2002 m. autorius padovanajo daugiau negu 3 000 negatyvų apie ugniesių darbą bei poilių, 2005 m. „Aušros“ muziejui – per 50 000 negatyvų. Kartu su sūnumi Rai-mondu 2000 m. Šiaulių „Aušros“ muziejui padovanohojo per 63 000 atvirukų kolekciją. Jis buvo ir pirmųjų Lietuvos filokartijos istorijo-

je konferencijų „Lietuviškų atvirukų ištakos“ (2000), „Lietuviškų atvirukų paveldas ir jų klasifikavimas“ (2001) organizatorius.

Už Lietuvos fotografijos istorijos ir filokartijos paveldo kauptą, populiarinimą ir perdavimą „Aušros“ muziejui jam 2004 m. paskirta Pelklio Bugailiškio premija, 2006 m. – Šiaulių m. kultūros ir meno premija.

Kleboniškių kaime patirtimi dalijasi amatininkai

Liaudies PRASCEVICIUTĖS nuotr.

Daugyvenės kultūros istorijos muziejaus-draustiniu Kleboniškių kaimo buities skyriuje (Radviliškio r.) priešpaskutinį kartą šia vasarą vykusi „Senųjų amatų ir edukacijų diena“ sulaukė itin daug lankytojų. Apie tai praneša Daugyvenės kultūros istorijos muziejaus-draustinius.

Muziejaus kiemuose ir gryciose senųjų amatų paslaptimis, kasdieninių darbų patirtimi ir geromis emocijomis dalijosi amatininkai ir edukatoriai: puodžius, varkalis, juostų ir pintinių pynėjosi, medžio drožėjas, audeja, siuveja, šiaudinių

sodų rišėjas, veikė lėlių iš skiaučių rišimo, virve-lių vijimo, linų apdirbimo, verpimo ir kt. dirbtuvėlės, tad užsiėmimų netrukė nei vaikams, nei suaugusieiams. Vieni amatus išbandė pirmą kartą, kiti prisiminė turėtus įgūdžius. Amatininkai noriai ir kantriai dalijosi žiniomis, kurdamis darbingai smagiai atgijusiai kaimo nuotaiką.

Lankytojai Kleboniškių kaime galėjo ne tik mokyti- si amatų, kasdienių darbų, žaisti senuosius žaidimus, bet ir apžiūrėti Kleboniškių kaimo ekspozicijas bei parodas. Gryciose ir klėtyse

eksponejama paroda „Tau-tinių kostiumas“ iš Marijos ir Kęstučio Simanavičių kolekcijos – 25 tautiniai kostiumai iš penkių Lietuvos regionų: Aukštaitijos, Dzūkijos, Su-valkijos, Žemaitijos, Mažosios Lietuvos. Voronių kai-mo klėtyje veikia Lietuvos tautodailininkų sąjungos narė Stanislovas Baronienės tapybos ir grafikos darbų paroda. Augalų mėgėjus kai-mo darželiuose vilioja rug-pjūčio žiedai.

„Senųjų amatų ir edukacijų diena“ paskutinį kartą šiaisiai metais vyks rugpjūčio 14 dieną.